



**ק**שה היה לדעת אם לבכות או לצ' חוק ביום הראשון השבוע. קבוצה קטנה, בת 45 איש, התכנסה באחד מארי למות בית סוקולוב בתל-אביב, התייחסה אל עצמה ברצינות ודרשה מהאחרים שיתייחסו אליה ברצינות. אך האירוע דמה יותר לפרק בסדרת הטלוויזיה בועות מאשר למועצה של מיפלגה שרק אתמול גרפה עשרות אלפים של קולות. איבוד הפרופרציות במועצת התנועה הדמוקרטית של ייגאל ידן ושמואל תמיר היה מוחלט. איש לא צחק כשהכריז ידן, בפאתוס רב: „הבעייה שלנו היא לא אם

**התנועה הדמוקרטית**

**שוב עשתה מעצמה**

**צחוק כשהשתמחה**

**לדגליו של שמואל תמיר**

להיות או לא להיות, אלא אם להיות בממשלה או לא להיות בממשלה. למרות שכל אחד מהנאספים היה משלם בוודאי דמי כרטיס גבוהים מאוד, לשמוע את טוביה צפיר מחקה את ידן אומר את אותו המילים. איש גם לא צחק כשידן תאר באופן דרמטי את התוצאות הרעולות לנבוע מיציאת הדמוקרטים מ-הממשלה: „דווקא כשיש לנו הזדמנות להשיג הישגים משמעותיים בממשלה, אנחנו צריכים לקפוז מהמטוס, וזאת מבי לי לבדוק אפילו אם יש מצגת לקפיצה אל התהום, ואם ממתין למטה אמבולנס.“ הקריאה לכנס את מועצת התנועה הדמוקרטית נשמעה כבר לפני כמה שבו-עות. תהליך ההתאכזבות מהתנועה הגיע באיחור אל כמה משאריות הפליטה שלה. אלה ביקשו שהתנועה תיזכר, אם תצויין בכלל בהיסטוריה הפוליטית של ישראל, לפחות כמי שמתה בכבוד. כמה אישים בתנועה, ביניהם מאיר („ממי“) דהשליט, מי שהיה איש-הכספים של ד"ש, דרשו לכנס את המועצה כדי לכפות על שרי התנועה פרישה מהממשלה.

פוליטית, כדי לשכנע את חברי המועצה שלא לגרש אותו, את ידן ואת כץ מהממשלה. תמיר וידן לא בחלו בשום נימוק כדי להפעיל את כוח השיכנוע שלהם. למטה: השר ישראל כץ.

**חצי בפנים**  
האיש החזק בשארית הפליטה של התנועה הדמוקרטית, שרהמישפטים שמואל תמיר, כשמאחריו ייגאל ידן, ערך תרגילי אקרובטיקה

שכחו לפתע את מצבם האמיתי, את הר מתרחש במדינה ואת דרישתם לנטוש את הממשלה. הם נזכרו בימים הגדולים של התרוממות הרוח, כאשר הוקמה התנועה. הם חשו לפתע, כי הדבק שאיחד אותם אז — השינאה למפלגת-האם, המערך — זורם שוב בעורקיהם, ושכחו כי העור-קים כבר מסויידים.

אך איש מתומכי הפרישה לא העריך נכונה שני גורמים משמעותיים ביותר: יצר הדבקות לכיסא של ידן, תמיר והשר השלישי, הד"ר ישראל כץ, וכושר העבור-דה של תמיר. רק לפני שבוע חמך כץ בפרישה מ-הממשלה. דה-שליט נשא ברמה את הי דגל של הפרישה ותמיר המתין. כמה ימים לפני כינוס המועצה הוא החל בשיתות השיכנוע שלו. תמיר חילק את המועצה

תמיר וידן היו מוכנים לעשות הכל — לשקר, לאחז עיניים ולהת-

# הפירפור האחרון

בזות, רק כדי להרוויח עוד שבוע, עוד חודש או עוד שנה ליד שולחן הממשלה. קריאתו הנרגשת של דויד מושין, אחד מיוזמי הפרישה, באוזני ידן: „הלכנו אחריו כיברת-דרך, נתנו לך אמון ואשי ראי וטראה לאן הובלת את התנועה הזו?“ גרפה אחריה ארבעה מביין 45 חברי המועצה, שטרחו ובאו ליישיבה. תשובתו של תמיר: „אם נפרוש היום, פירושו של דבר שאנו פורשים שטיח אדום ל-62 מנדטים למערך.“ שיכנעה יותר.

לשניים: האינטליגנטים וה„אפסים“, כלי-שונן. את האינטליגנטים-לדעתו הוא הו-מין לשיחות-שיכנוע, הפעיל עליהם את שאריות קיסמו האישי ואת כל כוחו הרטורי. הראשון שושבה בקסמיו היה דה-שליט עצמו, ששינה לפתע את דעתו. ובנוגע ל„אפסים“ — תמיר המתין עד לערב המועצה, כדי לשאת נאום חוצבי-להבות, שכל כולו שטף של שינאה למעי-רך. אותה שינאה שיצרה את הגל הר גדול שהוליד את ד"ש ז"ל. מה שהיה טוב לפני שלוש שנים, היה טוב גם השבוע. עשרות חברי המועצה

